het visserijblad

Vrijdag 13 juni 1975 — Nr. 24

GEMEENTE KOKSIJDE
BIBLIOTHEEK VISSERIJMUSEUM
OOSTDUINKERKE

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELSKAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

De gasoilfinancieringen voor de visserij

Horatius verwijt ons dat we in Het Visserijblad van vorige week meldden, dat we dank zij de tussenkomst van Dries Claeys, een verhoging van tussenkomst in de mazout kregen.

Wij hebben niet gemeld dat het dank zij zijn tussenkomst is, maar wel dat hij met bewijsmateriaal de noodzakelijkheid van die tussenkomst heeft aangetoond en als voorzitter van de bedrijfsraad heeft bekomen.

Dat is echter maar een peulschilletje als we zien dat men voor de groenten en fruitteelt in het E.E.G. in het vooruitzicht heeft gesteld deze in 1976, nog veel meer te geven wat niet nodig is, daar de geleden schade, dank aan het zeer gunstig weder reeds dik en dun ingewonnen is, wat niet kan gezegd worden van de visserij. Men heeft ten andere ongelijk vis en groenten te vergelijken.

Verder is het een feit dat in de ons omringende landen de gasoilprijs voor de vissers veel voordeliger is.

Inderdaad maandag was de officiële prijs voor de gasoil in IJmuiden 3,39 fr. waar ze in België op 3,86 fr. gesteld is.

Verder lezen we in de «Visserijwereld» het Officieel Orgaan van het Nederlands Visserijbedrijf op blz. 5 het volgende :

OLIEFINANCIERING VISSERIJ

De minister van Landbouw en Visserij Mr. A. van der Stee, heeft de oliekredietgarantieregeling voor de visserij aangepast.

Dit blijkt uit een beschikking, gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant van 12 mei 1975.

De Staatsgarantie voor leningen ten behoeve van de aankoop van zware olie en gasolie als motordrijfstof voor visserijschepen is terugwerkend tot 1 januari 1975 met 10 gulden verhoogd tot 60 gulden per duizend liter of wel 6 cent per liter. Het betreft hier olieleveranties over het tijdvak van 1 jan. tot en met 30 juni 1975».

Tot daar deze mededeling welke weliswaar wat laat wordt gepubliceerd, maar toch van dien aard is, dat we kunnen zeggen dat :

1e onze Belgische visserij in die periode slechts 30 centiemen terug kreeg;

2e de officiële prijs in België tijdens die periode 3,76 fr per liter kostte en in Holland 3,39 fr.;

3e de Hollandse visserij van haar regering dus 86,5 centiemen per liter ontving, tegen de Belgische 0,30 fr. (van 1-1-75 tot 30-6-75).

Dit een verschil in staatstoelage voor die periode van 0,56 fr. per liter in min vertegenwoordigt en daarenboven de officiele verkoopprijs in Holland 3,39 fr. tegen 3,76 fr. in België was, wat een nieuw verschil van 0,37 fr. bedraagt of in totaal 93,50 centiemen per liter voor de periode van 1 jan. tot 30 juni 1975. Het is nu aan de Rederscentrale haar tanden te tonen en de juistheid van onze gegevens na te gaan en zich niet te laten intimideren door de landbouw.

En waarom, Mijnheer de Minister, 1e) het verschil in officiële prijs tussen België en Holland; 2e) tussen de Hollandse Staatstussenkomst van 0,865 fr. en de Belgische van 0,30 fr. ? (en vanaf 1 juli 0,50 fr.)

(Vervolg blz. 2)

KANTTEKENINGEN BIJ DE KRISIS IN DE ZEEVISSERIJ

De zeevisserij, en dan niet alleen de Belgische, poogt zich op een hellend vlak staande te houden. Aan de basis van de slechte situatie ligt meer dan één oorzaak.

Zeker, de oliekrisis en de algemene ekonomische recessie worden met graagte als zondebokken aangewezen en terecht, deze faktoren zijn in belangrijke mate medeverantwoordelijk voor de hachelijke toestand van vele rederijen. De bijzonderste oorzaak van het dieptepunt waarin de zeevisserij zich thans bevindt, ligt evenwel in de voortdurende daling van de vangsten tijdens de jongste jaren, met als normaal gevolg een gevoelige vermindering van de besommingen.

Deze verschijnselen worden niet alleen bij ons ervaren; alle vissersvloten in West-Europa hebben met overbevissing van de visstocks af te rekenen. De expansie in de zeevisserij is in zeer vele Westerse landen in een te snel ritme gebeurd, waardoor de beschikbare visstapel door een te groot aantal schepen te intensief werd aangesproken.

Om de stocks op peil te houden werden in het verleden beschermende maatregelen getroffen, zoals het verbod ondermaatse vis aan te voeren en de verplichting bepaalde minimummaaswijdten voor de netten in acht te nemen. Nu deze maatregelen onvoldoende blijken te zijn, worden nieuwe beperkingen aan de bestaande toegevoegd, nl. het afsluiten van bepaalde broed- en paaigronden voor grotere schepen, het verbod van bepaalde industriële visserijen, gericht op het vissen van kleine vissoorten voor vismeelproduktie, en het opleggen van vangstquota. De vaartuigen van al de landen die de zeevisserij bedrijven in de Noordzee en het Noord-Oosten van de Atlantische Oceaan, zijn aan deze vangstbeperkingen onderworpen.

Tot nog toe zijn de aan België toegekende vangstquota voldoende gebleken; ook deze die voor 1976 in het vooruitzicht worden gesteld, zullen onze vissers niet noemenswaardig in hun inspanningen belemmeren.

Het blijft echter een veeg teken dat, met een vloot wier vangstkapaciteit teoretisch op een zelfde peil gebleven is, de aanvoer verder blijft teruglopen. In 1973 en 1974, dus op amper twee jaar tijd, zijn de Belgische vangsten van zeevis met meer dan 20 % verminderd; de eerste maanden van 1975 leveren een even deprimerend beeld op, aangezien een nieuwe terugval met 15 % te noteren valt.

De aanvoerdaling wordt in de hand gewerkt door de voortdurende afname van de visstocks, gevolg van het verminderd broedsukses en de te overdreven „fishing effort" op internationaal vlak. Tot overmaat van ramp was in het voorbije jaar het verlies aan visdagen door de abnormaal slechte weersomstandigheden groter dan normaal.

In gewone omstandigheden levert een kleinere aanvoer hogere marktprijzen op. Door de recessie is evenwel een verzwakking van de vraag ingetreden, waardoor de aanvoerprijzen eerst zijn gaan stagneren om vervolgens zelfs een dalende trend te vertonen.

Uit dit alles spruiten lagere besommingen voort die, samenvallend met de abnormale kostenstijgingen der voorbije jaren ,voor gevolg hebben dat meer en meer bedrijven marginaal of ronduit deficitair geworden zijn.

Op korte termijn kan dit nog wel opgevangen worden, maar bij voortduring van een zo precaire toestand zullen onvermijdelijk een aantal rederijen over de kop gaan en zal men noodgedwongen tot een zekere afbouw van de vloot komen.

Om de nieuwe situatie het hoofd te kunnen bieden, zal ook het tot nog toe gevoerde overheidsbeleid in andere banen dienen geleid te worden. Het stimuleren van de bouw van vissersvaartuigen zal volgens gewijzigde normen en kriteria moeten gebeuren. De nieuwbouw mag, mede in het belang van de Westvlaamse scheepswerven, niet geheel opgeofferd worden; de nieuw te bouwen vaartuigen mogen evenwel in

(Vervolg blz. 2)

DE GASOILFINANCIERINGEN VOOR DE VISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

Men vreest bij ons een protest van de tuinbouw. Zou men eens willen onderzoeken welke schade de tuinbouw werkelijk leed en hoe voordelig de laatste maanden voor de tuinbouw waren ? En wat heeft de visserij daarmee te maken ? Kan zij de sedert een jaar opgelopen schade herwinnen ?

GEEN LAKSHEID

Eens te meer moet de Rederscentrale hier de Hogere Overheid behoorlijk voor lichten, en haar tanden tonen. Het volstaat niet een briefje naar de leden te schrijven om te melden dat, dank zij de Rederscentrale, men een ristourne bekomt van 0,30 fr. of 0,50 fr. omdat de tuinbouwers het ook bekwamen en integendeel onze visserij fel benadeeld is. De Rederscentrale bezit alle gegevens om daarop te wijzen en te eisen dat wij op dezelfde wijze zouden behandeld worden als onze E.E.G. partners. En daarover hebben we toch bewijzen genoeg om aan te tonen dat de E.E.G. partners aan discriminatie doen.

In samenwerking met de plaatselijke visserijdienst van Landbouw, die zeer goed gedocumenteerd is omtrent de huidige prijzen bij onze partners, moet onze redersvereniging toch kunnen bekomen dat we dezelfde voordelen hebben als onze E.E.G. partners op visserijgebied.

Of moet onze visserij dan toch weggevaagd worden ?

P. Vandenberghe

KANTTEKENINGEN BIJ DE KRISIS IN DE ZEEVISSERIJ

(Vervolg van blz. 1)

geen geval tot uitbreiding, wel tot vervanging van oudere eenheden leiden. De reeds bestaande mogelijkheid van het toekennen van sloopremies dient uitgebreid te worden, door ze niet langer afhankelijk te maken van de verplichting tot nieuwbouw. De in voege zijnde kredietfaciliteiten zouden eveneens van toepassing dienen gebracht te worden op de aankoop van tweedehandsvaartuigen, dit uit reden dat de bouw van nieuwe schepen voor vele reders omwille van de al te hoge kosten een onmogelijkheid geworden is.

Op het vlak van het herstel der overbeviste visstocks, dat door internationale maatregelen beoogd wordt, heeft ons land een belangrijke rol te spelen, o.m. bij de voorbereiding en de keuze van de te nemen opties. Momenteel ligt het aksent zwaar op het bepalen van vangstquoteringssystemen. België daarentegen ziet meer heil in de eigenlijke bescherming van de jonge vis, o.m. door de afsluiting, definitief of tijdelijk, van broed- en kweekgebieden voor alle of minstens voor de grotere eenheden, verder door seizoenaal vangstverbod, door eventuele verlaging van het aantal visdagen en door het afschaffen van de industriële, op vismeelfabricage gerichte visserij. Op dit gebied werd alvast reeds bereikt dat voortaan de haringvisserij voor industriële doeleinden permanent verboden wordt voor alle landen en vissersvloten.

Anderzijds zal het verlies van visgebieden of de eventuele uitputting van bepaalde vangstquota de noodzaak doen aangroeien van het zoeken naar uitwijkmogelijkheden, dit door intensievere exploratie van nieuwe visgronden en het bevissen van andere stocks en andere soorten. In dit verband zal ook het wetenschappelijk onderzoek dienen uitgebreid te worden met het oog op het beter volgen van de evoluties in de visstocks.

Een moeilijk punt blijft de prijsstruktuur. De jongste inzinkingen der marktprijzen hebben eens te meer aangetoond in welke zwakke positie de producent verkeert, vooral in een periode van recessie. Het is onloochenbaar dat het bestaande systeem van bodemprijzen een onvoldoende basis oplevert om krisistoestanden het hoofd te bieden, vooral in een tijdperk van sterk galopperende kostenstijgingen. Twijfel bestaat of het verder optrekken van ophoud- en interventieprijzen hier enige oplossing zal kunnen bijbrengen.

In zijn bewogen geschiedenis heeft onze Westvlaamse zeevisserij al vaker met periodes van depressie en krisis te kampen gehad; wat zich thans voordoet ,is dus niet nieuw. De wetenschap dat men ook de vroegere slechte jaren te boven is gekomen, zal een spoorslag zijn om de „strijd met de zee" hardnekkig voort te zetten.

W. VAN ROOSE,
Sekretaris van de Bedrijfsraad voor de Visserij.

LEVE DE VRIJHEID

Het grapje is reeds algemeen bekend : een man protesteert en vraagt aan de agent van politie waar de menselijke vrijheid blijft als hij verplicht wordt een autogordel te dragen. De agent antwoordt dat de man toch zelf ook de vrijheid van zijn eigen kinderen beperkt door hen te beletten met messen of met vuur te spelen. Waarop de man gromt : ik hoor het al, straks zal Chabert ons verplichten een helm op te zetten wanneer we naar de TV kijken. Een helm ? verwondert zich de agent. Natuurlijk, zegt de man, het plafond zou toch kunnen invallen...

Territoriale wateren of niet, we worden verboden te vissen wàt we willen, en verleden week heeft Het Visserijblad medegedeeld hoeveel ton België toegewezen krijgt voor 1976.

We beweren niet dat onze ambtenaars ons niet hebben verdedigd; we betwisten niet dat ze zelfs een bloempje verdienen, we zeggen niet dat zij de schuld zijn van onze beknopte vrijheid, maar we durven hen toch heel voorzichtig de vraag stellen wie er voortaan borg zal staan, opdat we in leven zouden blijven. Want als we nergens en niets meer mogen vangen, moeten onze inkomsten toch van ergens en van iemand komen !

En omdat er regelmatig gezegd wordt dat de nederlandse visserij er nog veel triestiger voor staat dan wij, hebben we een rekensommetje gemaakt : Voor 1976 krijgen we 2.400 ton haring toegemeten; X 4 zou dat voor Nederland 9.600 ton worden, maar de «Hollanders» krijgen 29.600 ton.

België krijgt 2.470 ton tong : 4 keer meer ware 9.800 ton maar dit werd voor Nederland officieel 9.440 ton. En betreffende schol zijn de cijfers voor België : 5.150 ton en voor Nederland 35.620 ton (hoewel 5.150 X 4 = 20.600).

In datzelfde Visserijblad van ons lees ik daarenboven dat onze gasoil 3,86 fr kost en in Nederland 3.39 fr.

Gelukkiglijk krijgen de belgen voor de laatste zes maanden van 1975 50 centiemen terug (wat ze in Holland krijgen wordt niet gezegd) en Dries Claeys wordt bedankt, doch ook Rederscentrale schrijft vlug alle reders een brief alsof die 50 centiemen vandaar komen, en als je Pros Vandenberghe of Jef Deroose moogt geloven, hebben zij ook een duitje in het zakje gedaan.

Allemaal goed en wel, we zijn vrij te schrijven wat we willen, maar we zijn ook vrij te geloven wat we willen...

En las ik daar niet dat de groentenkwekers ook voor 1976 iets mogen verwachten ?

De Rederscentrale heeft het kwikproces verloren, door de schuld van het sekretariaat, meent Het Visserijblad. Maar ware het niet beter geweest hadden we dit proces gewonnen ? Desnoods door de schuld van datzelfde sekretariaat of van Dries, of van Pros ?

Is het waarlijk niet mogelijk dat 3 à 4 mensen de vrijheid krijgen om onze visserij overal en eender wanneer te vertegenwoordigen, te verdedigen en te verbinden, mits de verplichting maandelijks verantwoording af te leggen tegenover het bedrijf ?

Of blijven we liever fier omwille van onze vrijheid elkaars keel te kunnen toeknijpen ?

HORATIUS

Nota der Redaktie : Horatius die meer schijnt af te weten van het kwikproces, dan wij zou ons beter inlichten en aan een beheerder of de advokaat van de Rederscentrale het vonnis vragen. Dan zal hij kunnen oordelen wie er fout is en wat de oorzaak is dat een proces, zoals dit door de rederscentrale en dus ook door de handel verloren werd. De publicatie van het vonnis en de brieven van de advokaat, die aandrong op bewijsmateriaal, zou uitwijzen dat dit bewijsmateriaal nooit toegestuurd werd. En er was er genoeg.

TE WEINIG GARNAAL IN MEI

Wie gedacht had dat in mei een grotere garnaalaanvoer zou kunnen genoteerd worden, kwam bedrogen uit. Opnieuw werd een fameuze achterstand opgelopen in vergelijking met mei 1974. De aanvoer daalde immers van 30.761 kg naar 18.525 kg. Twee oorzaken, eerst het kleiner aantal vangsten en natuurlijk de kleinere vangsten op zichzelf. Het zal wel zo zijn dat die kleinere vangsten in de hand gewerkt werden door het vaak koud en stormachtig weer. Dit gaf dan aanleiding tot een daling van de gemiddelde vangst met 30 kg en wel van 98 naar 68 kg.

Dat er veel garnaal te weinig was om aan de vraag te voldoen komt duidelijk naar voor in de hoge prijs die betaald werd en die gemiddeld nooit zo hoog lag in mei : 118 fr. In elk geval een fameuze stijging met verleden jaar waar slechts 66 fr gemiddeld betaald werd. Dus bijna een verdubbeling. Zodoende viel de opbrengst toch nog gunstig uit en werd zelfs meer bereikt dan verleden jaar : 2.045.157 fr verleden jaar, 2.184.706 fr dit jaar. Voor de vissers was het dus zeker geen slechte maand, voor de verbruiker was het minder prettig, althans voor hen die van garnaal houden.

42.000 KG GARNAAL MINDER IN 5 MAANDEN

Waar reeds elke maand van 1975 een redelijke achterstand opgelopen werd bij verleden jaar, staan we er na 5 maanden wat de aanvoer betreft, niet te best voor te Oostende. Er werd inderdaad nog maar 80.474 kg garnaal in de vismijn verkocht tegen 122.623 kg verleden jaar. Een achterstand die kan tellen. Ook hier heeft de hogere gemiddelde prijs echter veel goedgemaakt zodat de totale opbrengst maar terugliep van 8.119.426 fr naar 7.851.537 fr. De prijs steeg van 66 naar 97 fr terwijl de vangst per schip verminderde van 102 naar 64 kg.